

Predmet: Zagreb

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 6/21

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144, st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Branko Tunić

Glavni pretres: 16.01.2023.

Svedok/oštećeni Saša Aćimović

Svedok/oštećeni naveo je da je od 15. maja 1991. godine, kao devetnaestogodišnjak, bio na redovnom odsluženju vojnog roka u kasarni u Samoboru (R. Hrvatska). Pripadnici hrvatskih oružanih formacija zarobili su ga dok je vozio zastavnika, pa su dobili civilno odelo i prebacili su ih u Rakitje. Tukli su ih u podrumu, tri puta je dobio batine. Tukli su ga po tabanima, pa danima nije mogao da hoda. Odveli su ga vezanog lisicama i tukli ga palicama toliko jako da je padao u nesvest od batina. Dok su ga jedni stražari tukli, drugi su stajali u blizini sa automatskim puškama. Tukao ga je jedan niži, crni stražar, a po njegovom govoru je zaključio da nije Srbin. Za njega se pričalo da je plaćenik i da je sa Kosova. Od stražara je čuo da je ubijen zarobljeni vojnik Marko Utržan. Bio je zarobljen preko 50 dana, i razmenjen u Bosanskom Šamcu. Nakon povratka kući zatražio je lekarsku pomoć jer mu je bilo jako teško, pa je dobio terapiju koju je koristio par meseci. I danas odlazi kod lekara jer mu se javljaju strahovi da će u većem društvu neko da ga fizički napadne, pa zbog tog straha od udari prvi.

Svedok/oštećeni Miroslav Petrović

Svedok/oštećeni Miroslav Petrović naveo je da je otišao na redovno odsluženje vojnog roka u JNA 1991. godine sa nepunih 18 godina. Bio je u kasarni u Ivanić Gradu (R. Hrvatska) gde je i zarobljen. Dana 14. septembra 1991. godine, predali su se zajedno sa svojim starešinom, kapetanom Slavkom Radulovićem, a bilo ih je 33 ili 34 vojnika. Prevezli su ih u Rakitje gde su im rekli da su ratni zarobljenici i razdvojili ih po nacionalnog osnovi, tako što su Srbi bili posebno smešteni. Psihički su bili maltretirani tako što su im stražari pričali sve i svašta, stavljali nož pod grlo. Njega nisu tukli jer je bio „izgubljen“, međutim, tukli su njegove kolege, koji su posle toga dolazili modri i krvavi. Stražari su im rekli da je Marko Utržan ubijen. Jedan mali crni stražar, kog su zvali Branko, bio je najgori, a po njegovom naglasku su sumnjali da je Albanac. Ostali zarobljenici su pričali kako su ih tukli i kako je taj Branko bio najgori i najviše ih tukao. Marka Utržana su odveli u podrum i on se više nije vratio, pričali su da je upucan i da ga je upucao stražar Branko. Toplica Nekić je pričao da je Marko ubijen. Iz zarobljeništva je izašao tako što je Toplica Nekić, koji je iz istog mesta kao i svedok, pozvao kumu koja je živela u Hrvatskoj, koja je sa mužem došla po njih. Odvezli su ih na autobus za Bosnu. U Bosni ih je preuzeo Crveni krst i ispratio na autobus za Beograd. Nakon povratka kući osećao se veoma loše, obratio se lekaru i koristio je terapiju nekoliko meseci.

Svedok/oštećeni Toplica Nekić

Svedok/oštećeni Toplica Nekić naveo je da je 1991. godine bio na redovnom odsluženju vojnog roka u JNA u Ivanić Gradu (R. Hrvatska) i da je tada imao 19 godina. Dana 14. septembra 1991. godine, predali su se zajedno sa svojim starešinom, kapetanom Slavkom Radulovićem, a bilo ih je

33 ili 34 vojnika. Prevezli su ih u Rakitje gde su im rekli da su ratni zarobljenici i razdvojili ih po nacionalnog osnovi, tako što su Srbi bili posebno smešteni. Seća se da su sa njim bili Dragan Sabo, Predrag Stijelja, Marko Utržan, Aćimović, Željko i Miroslav Petrović. Bili su stalno psihički maltretirani, a vođeni su u podrum gde su ih tukli stražari. Stražar zvani Branko ih je stalno maltretirao, vadio je nož kada je ulazio u sobu u kojoj su bili zatvoreni, pretio, i stavljao nož pod grlo Mirolsavu, drugim zarobljenicima i svedoku. Prilikom odvođenja u podrum stražari su im vezivali ruke na leđa lisicama. Tukli su ih pendrecima i nogama. Poznato mu je da su tukli Marka Utržana i Aćimovića. Poslednji put stražari su zajedno odveli u podrum svedoka, Marka Utržana i Željka čijeg prezimena se tačno ne seća, da li je Laketić ili Janić. Vodila su ih tri stražara, Branko, drugi stražar kog su zvali Bosanac i jedan visoki krupni stražar sa bradom. U podrumu su ih tukla sva trojica stražara. Svedoku je stražar Branko gasio cigaretu na leđima, a svima je stavljao pištolj na čelo. Tom prilikom u podrumu niko nije napao stražara Branka jer su svima ruke bile vezane na leđa, pa nisu ni mogli bilo koga da napadnu, a bili su toliko prebijeni da je „duša bila ubijena u njima“. Prvo su povelili Željka, pa svedoka, i onda je čuo pucanj. Okrenuo se i video je Marka koji je imao kod nosa krv na licu. Rana je bila između oka i nosa sa desne strane. Kada je vraćen u sobu, u prvom trenutku nije ništa pričao o ubistvu Marka Utržana, samo je legao na krevet i tresao se. Jedan stražar mu je rekao, da ako ima nekoga u Hrvatskoj, da ga odmah pozove da ga spase, jer je on sledeći koga će ubiti. Misli da je zarobljenik Stijelja očistio taj nered u podrumu, dok su oni posle ribali stepenice. Pozvao je svoju kumu koja je živela u Hrvatskoj i ona je sa kumom došla sutra dan, pa je svedok zajedno sa Miroslavom Petrovićem, koji je iz istog mesta izašao. Prebacili su ih do autobuske stanice pa su otišli za Bosnu gde ih je preuzeo Crveni krst i ispratio na autobus za Beograd. Po povratku kući obratio se lekaru jer je imao psihičkih problema.

Sledeći glavni pretresi zakazani su za 23. mart 2023. godine, sa početkom u 14:30 časova i 12. april 2023. godine sa početkom u 9:30 časova.